

*Pentru Seli, Sebi și toți spiridușii
care mai cred în magia albă a naturii*

CEA MAI FRUMOASĂ NOAPTE

LIANA ALEXANDRU este filolog, jurnalist și mama unei fetițe căreia îi plac foarte mult poveștile. Liana s-a ocupat dintotdeauna de povești. Mai întâi a studiat cuvintele la Facultatea de Litere a Universității din București. A cercetat cum se schimbă ele și ce rol au în poveștile noastre. Apoi a plecat să afle cât mai multe dintre poveștile oamenilor mari.

I-a întâlnit, i-a cunoscut și i-a ascultat vreme de douăzeci de ani la radio și la televiziune. A putut fi auzită la Uniplus, apoi văzută de public la Realitatea TV. În ultimii ani, a transmis seară de seară pentru oamenii mari cele mai importante povești la Digi24. Acum, s-a hotărât să se ocupe și de poveștile ei. A făcut cursuri de actorie la Universitatea Națională de Artă Teatrală și Cinematografică „I.L. Caragiale“ din București și un film despre *Oamenii Dreptății* din România. A început să scrie ficțiune de dragul fetiței ei, ca să le poată explica mai bine copiilor, dar și adulților, cine este azi Moș Crăciun. Prima ei poveste, *Băiatul care nu credea în Moș Crăciun*, ilustrată de Ana Alfianu, a fost publicată în 2019 la Humanitas Junior.

LIANA ALEXANDRU

CEA MAI
FRUMOASĂ
NOAPTE

ILUSTRAȚII DE DANIELA OLARU

Erau odată ierni fabuloase, în care ningeă într-o noapte cât într-un an, în care zăpezile cădeau atât de înalte, încât și copiii erau uriași când în spina-rea dragonilor albi se-nălțau. Era plin de creaturi, în ziua de azi, dispărute: oa-meni de zăpadă, îngeri de nea, animale polare cu blănuri de-argint; Yeti, uriașul zăpezilor, bântuia noaptele cărări neștiute, iar spiriduși porneau să-l caute, incan-tând formule magice numite colind. Cât era ziua de albă, copiii ridicau la porți palate, cucerind teritorii în aprige bătălii cu bulgări pe drum. Învingătorii erau răsplățiți cu nuci, turtă dulce și mere coapte... Și-n toiul celor mai geroase ierni, venea la gura sobei... cel mai frumos Crăciun.

Dar iernile acelea erau duse, de la un timp ningeă tot mai rar, copiii stă-teau izolați în case, în spatele câte unui ecran... Se jucau cu zăpadă artificială, se băteau cu bulgări în rețea, ieșeau tot mai puțin afară, călăreau dragoni virtuali. Mângâiau creaturi digitale, roboței care întorși cu cheița lătrau, mașinării care, din telecomandă, uneori torceau, alteori mieunau.

Iar când sufletul lor începea să tânjească, precum un bulgăre topit, după a naturii magie, ei erau deja prea bătrâni și lumea mult prea uscată, pustie. De aceea, Moșul trebuia în sprijinul magiei albe să sară, altfel nicio iarnă nu mai venea, iar Crăciunul cu totul risca să dispară.

Moș Crăciun auzea aceste cuvinte parcă ieșite dintr-un corn vrăjit și se scutură ca un urs care, zăpăcit de schimbările climatice, intră în hibernare vara și, de foame, începe să audă voci și să aibă vedenii. La fel gândea și el, doar că nu cu un glas atât de limpede, de adânc, de ritmat, cum era sunetul acela nemaipomenit. În Emisfera Nordică nu ninsese deloc în acel an, iar satul lui Moș Crăciun de la Polul Nord stătea pe o calotă de gheață ce se topea pe zi ce trece.

Impresionat de vocea auzită, Moșul îl chemă la el pe Rudolf care, în ultima vreme, se arăta la față rar, iar când apărea era tot mai abătut.

— Ce mai face Maaarele Vrăjitor din Convoiul lui Moș Crăciun? îl întrebă el, cu multă importanță, pe animăluțul care era atât de mic, încât părea ascuns în spatele propriului nas.

— Niii-miiic! răspuse Rudolf, de parcă urma să dea concurs la materia asta.

— Păi, e foarte bine! zise Moș Crăciun, care avea un dar deosebit să prefacă semnele rele în semne bune. Asta înseamnă că mă poți ajuta!

— Păi, cum să te-ajut? întrebă puiul de ren, nedumerit. Singur, doar eu, așa...?

Și adevărul e că Rudolf avea toate motivele să fie supărat. Frații lui din suita Moșului, Comet, Cupid, Vixen, Dancer, Prancer, Dasher, Donder, Blitzen își luaseră tălpășița după ultimul Crăciun fără zăpadă, unul câte unul. Fuseseră fascinați de noua lume virtuală și, atrași de ea ca de o magie neagră, abandonaseră convoiul, dornici să încerce și alte roluri, mai tehnologizate.

Comet era protagonistul unui video-game pentru puști, Cupid își făcuse site de întâlniri pentru adolescenți, Dancer preda cursuri

de salsa online și tot așa... Dintre toate, însă, nimic nu părea mai anapoda ca purtarea spiridușilor. Nu mai credeau în magia albă, nu mai împachetau cadouri și pierdeau vremea pe tablete ori la televizor.

— Nu ești singur, Rudolf. Suntem împreună! rosti Moș Crăciun, pătruns de forța aceluia cântec care nu putea fi chiar o închipuire, venea el de undeva...

— Ai dormit bine, Moșule? îl întrebă renul, fără niciun elan.

— Mai bine ca niciodată! răspuse bătrânul, suspect de încântat. Cred că am auzit un cântec din viitor.

— Aha... Și? Ce ne-așteaptă? întrebă Rudolf, lipsit de orice interes.

— N-a zis! răspuse Moșul, senin. A spus doar ce-a fost!

— Păi, nu era din viitor, Moșule, era din trecut. De-astea aud și eu mereu. Mă bântuie, chiar. Cred că iar ai avut un coșmar. Ar trebui să vorbesc cu Owlie. Îți împuie capul toată ziua cu născociri și noaptea visezi urât. E ceva de groază bufnița asta!

Owlie era o arătare albă, cu ochi mari, pătrunzători, măriți și mai mult de o pereche de ochelari cu lentile groase, care se sprijineau pe un cioc mic, ascuțit, perfect aliniat cu un ciuf în vârful capului, care stătea mereu zburlit de parcă niciodată nu și-l pieptăna. Pufosenia avea o pană sucită la una din aripi, cu care nota, în funcție de eveniment, ce se întâmpla. Când nu erau evenimente, stătea ascunsă, ca acum, printre rafturi, la bibliotecă.

— Owlie e un foarte bun observator. Citește mult și vede, ca o pasăre ce pătrunde întunericul nopții, ceea ce alții nu văd.

— Și cu ce aș putea eu să te-ajut dacă Owlie le știe pe toate? îl întrebă Rudolf, deloc convins.

— Cu farmecul și puterea ta, îi spuse Moșul animăluțului care numai forțos nu părea. Lumea are nevoie de o schimbare, dragul meu Rudolf. De niște semne care să reaprindă magia. Nu le putem înlocui oamenilor tehnologia, dar am putea să-i facem pe copii să redescopere natura magică. Iar pentru asta, avem nevoie de niște ajutoare pline de farmec!

— Ca frații mei... spuse renul, neîncrezător.

— Ca tine, Rudolf! Căci o mare putere stă în farmecul inocenței. Copiii te adoră când apari în lumea lor și adorm, visând frumos. Apoi, se trezesc fericiți și plini de daruri! Căci tu, Rudolf, ești un maaare vrăjitor!

